

22 Φεβρουαρίου, 1996

[ΝΙΚΗΤΑΣ, ΑΡΤΕΜΗΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ/στές]

ΣΑΒΒΑΣ ΑΝΔΡΕΑ ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ,

Εφεσείων,

v.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ,

Εφεσίβλητης.

(Ποινική Έφεση Αρ. 5977).

-
- Ποινή — Φόνευση θηράματος σε κλειστή περίοδο — Χρήση μηχανοκινήτου οχήματος για τη φόνευση θηράματος — Κατοχή πρόσφατα φονευθέντος θηράματος — Προηγούμενες καταδίκες — Επιβολή ποινής προστίμου ΑΚ250,- σε κάθε κατηγορία — Η ποινή στην πρώτη κατηγορία επικυρώθηκε — Στη δεύτερη κατηγορία αντικαταστάθηκε με εγγύηση ΑΚ500,- για λόγους ίσης μεταχείρισης με τον συγκατηγορούμενο του εφεσείοντα, και στην τρίτη κατηγορία ακυρώθηκε λόγω ύπαρξης συνάφειας μεταξύ της κατηγορίας αυτής με τις άλλες δύο κατηγορίες. 5
- Ποινή — Διαφοροποίηση — Δεν πρέπει να προσκρούει στη δικαιοκρατική αρχή της ίσης μεταχείρισης μεταξύ των κατηγορουμένων. 10
- Συναυτουργοί — Πρέπει να υπάρχει συνεννόηση και συναπόφαση μεταξύ ατόμων που ευθύνονται για τη διάπραξη αδικήματος, για να θεωρηθούν ότι είναι συναυτουργοί — Ποινικός Κώδικας Κεφ. 154, Άρθρο 20. 15
- Προηγούμενες καταδίκες — Είναι δυνατό να επηρεάσουν το βαθμό επιείκειας που υπό διαφορετικές συνθήκες το δικαστήριο θα ήταν διατεθειμένο να επιδείξει — Δεν πρέπει όμως ο παραβάτης να τιμωρείται διπλά για το παρελθόν του. 20
- Το Εφετείο αφού εφάρμοσε τις νομικές αρχές που αναφέρονται στις πιο πάνω εισαγωγικές σημειώσεις επέτρεψε την έφεση αναφορικά με τη δεύτερη και τρίτη κατηγορία όπως αναφέρεται στην πρώτη παράγραφο ανωτέρω. Η ποινή που επιβλήθηκε στην πρώτη 25

κατηγορία επικυρώθηκε.

Η έφεση επιτρέπεται εν μέρει.

5 Υπόθεση που αναφέρθηκε:

Azinas and Another v. The Police (1981) 2 C.L.R. 9.

Έφεση εναντίον Ποινής.

10

Έφεση εναντίον της ποινής από τὸ Σάββα Αντρέα Περικλέους ο οποίος κρίθηκε ένοχος στις 16.12.1994 από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λεμεσού (Αριθμός Ποινικής Υπόθεσης 26542/94) στις κατηγορίες ότι φόνευσε θήραμα κατά τη διάρκεια κλειστής περιόδου με την χρήση μηχανοκινήτου οχήματος και ότι κατείχε πρόσφατα φονευθέν θήραμα κατά παράβαση των Άρθρων 2, 15(1)(ε)(2), 28(1)(2) 34 και 35 του Περί Προστασίας και Αναπτύξεως Θηραμάτων και Αγρίων Πτηνών Νόμου Ν.39/74 και καταδικάστηκε από Α. Βλαδιμήρου Ε.Δ. σε £250,- πρόστιμο στην κάθε κατηγορία.

20

Χρ. Πουργουρίδης και Ε. Πουργουρίδης, για τον Εφεσείοντα.

Α. Βασιλειάδης, Ανώτερος Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για την Εφεσίβλητη.

25

Cur. adv. vult.

30

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ: Την απόφαση του δικαστηρίου θα δώσει ο δικαστής Νικήτας.

35

ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ.: Εφεσιβάλλεται εδώ η απόφαση του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού με την οποία ο εφεσείων καταδικάστηκε, ύστερα από παραδοχή του, σε τρεις κατηγορίες για αδικήματα που διέπραξε κατά παράβαση διατάξεων του περί Προστασίας και Αναπτύξεως Θηραμάτων και Αγρίων Πτηνών Νόμου του 1974 (αφ. 39/74), όπως έχει τροποποιηθεί από το ν.166/87. Πιο συγκεκριμένα σε κατηγορία ότι έχει σκοτώσει θήραμα, δηλαδή, λαγό σε κλειστή περίοδο, δεύτερο, ότι για το σκοπό αυτό έκαμε χρήση μηχανοκινήτου οχήματος, και τέλος, ότι κατείχε πρόσφατα φονευθέν θήραμα. Είχε κατηγορηθεί με άλλο πρόσωπο, το οποίο δεν υπέβαλε έφεση. Του επιβλήθηκε ποινή £250.- σε κάθε κατηγορία, δηλαδή, συνολικά £750.-, ενώ ο συγκατηγορούμενός του είχε καταδικαστεί σε πρόστιμο £150.- στην πρώτη κατηγορία και στις

40

δύο άλλες κατηγορίες υπέγραψε εγγύηση £500.- για ένα χρόνο.

Οι λόγοι της έφεσης είναι τρεις. Πιστεύω ότι οι δύο πρώτοι έχουν μεταξύ τους κάποια συνάρτηση. Η ποινή χαρακτηρίζεται υπερβολική υπό τις συνθήκες που τελέστηκαν τα αδικήματα και συνάμα δυσανάλογα βαριά συγκρινόμενη με τη μεταχείριση του άλλου κατηγορουμένου. Έγινε επίκληση στην αρχή της ίσης μεταχείρισης, που προστατεύει το σύνταγμα, σαν θεμελιακό κριτήριο της επιμέτρησης μεταξύ συγκατηγορουμένων.

Ο κ. Ε. Πουργουρίδης ανέπτυξε τα θέματα φωτίζοντας την κάθε πτυχή κάτω από το πρίσμα της σχετικής νομολογίας του Δικαστηρίου. Αναφορικά όμως με την παρατήρησή του ότι η ευθύνη του εφεσείοντα ελαχιστοποιείται διότι ήταν συνοδηγός πρέπει να διαφωνήσουμε. Δε φαίνεται να ήταν καθόλου τυχαίο το νυκτερινό ταξίδι τους. Οι συνθήκες προδίδουν συνεννόηση και συναπόφαση. Άλλωστε οι κατηγορίες προσάφθηκαν και βάσει του άρθρου 20 του Ποινικού Κώδικα το οποίο προσδιορίζει την έννοια της συναυτουργίας και καλύπτει την περίπτωση.

Ο εφεσείων είχε ποινικό μητρώο. Υπήρχε ωστόσο μία, ας την αποκαλέσω, λευκή περίοδος τεσσάρων ετών μέχρι τη νέα παρανομία. Και το παράπονο εδώ ήταν ότι προσδόθηκε υπέρμετρη βαρύτητα στα προηγούμενα που, ας λεχθεί εν παρόδω, δεν ήταν ομοειδή. Θα συμφωνούσαμε με το συνήγορο πάνω στο θέμα αυτό παρόλο που, πρέπει να το τονίσουμε, δεν εστερείτο ολότελα κάποιας σημασίας. Ο παραβάτης δεν τιμωρείται για το παρελθόν του για το οποίο άλλωστε πλήρωσε. Είναι όμως δυνατό η προηγούμενη εγκληματική συμπεριφορά να επηρεάσει το βαθμό επιείκειας που διαφορετικά το δικαστήριο θα ήταν διατεθειμένο να επιδείξει.

Το άλλο θέμα το οποίο έθιξε ο κ. Πουργουρίδης ήταν αυτό το οποίο αποκάλεσε ο πρωτόδικος δικαστής αδόκιμα κακή συμπεριφορά του κατηγορουμένου στο εδώλιο ότι, παράνομα, εξωνομολογιακά, θεώρησε τη στάση του εφεσείοντα, που αρνήθηκε να πει οτιδήποτε για τις πράξεις του, παράγοντα επίτασης της ποινής. Εμείς δεν το βλέπουμε έτσι. Έχοντας υπόψη όλα τα στοιχεία δεν ήταν τίποτε άλλο παρά η εκτίμηση του δικαστηρίου ότι ο εφεσείων δεν είχε μεταμεληθεί για ότι έκανε σε αντίθεση με το συγκατηγορούμενό του.

Όμως υπάρχουν δύο πράγματα που θέλουμε να υποδείξουμε. Το πρώτο αφορά την τρίτη κατηγορία. Αν, με αυστηρό και τυπικό

κριτήριο, δεν εμπεριέχεται στις δύο προηγούμενες τουλάχιστο είναι απόλυτα συναφής με αυτές. Γι' αυτό και ο εφεσείων δεν έπρεπε να τιμωρηθεί χωριστά σαν να ήταν απόλυτα ανεξάρτητη κατηγορία. Το δεύτερο είναι ότι παρόλο που ήταν δικαιολογημένη η 5 διαφοροποίηση σε βάρος του εφεσείοντα, εντούτοις νομίζω ότι η διαφορά, όπως εκδηλώθηκε, υπερβαίνει έκδηλα τα νόμιμα και ανεκτά όρια. Το χάσμα είναι τέτοιο που προσκρούει στην δικαιοκρατική αρχή της ίσης μεταχείρισης των κατηγορουμένων. Για την ισότητα στην εφαρμογή του νόμου αναφορικά με την επιμέτρηση 10 νής βλ. *Ανδρέας Αζίνας και Άλλος ν. Αστυνομίας* (1981) 2 Α.Α.Δ. 9.

Έχει προβληθεί και τρίτο θέμα από το δικηγόρο του εφεσείοντα ότι το δικάσαν δικαστήριο όφειλε, προτού επιβάλει ποινή, να προβεί σε έρευνα αναφορικά με τα οικονομικά μέσα του κατηγορουμένου και τη δυνατότητά του να καταβάλει τόσο ψηλό 15 πρόστιμο. Δε θα χρειαστεί ενόψει της κατάληξής μας να εκφράσουμε άποψη πάνω σ' αυτό. Εξάλλου δεν είχαμε την ευκαιρία να ακούσουμε επιχειρηματολογία. Η υπόθεση αυτή επομένως δεν προσφέρεται για οριστική επίλυση τέτοιου ζητήματος.

20 Η έφεση τελικά επιτρέπεται ως εξής: Παραμένει η ποινή προστίμου στην πρώτη κατηγορία. Στις δύο άλλες κατηγορίες ακυρώνεται και αντικαθίσταται αναφορικά μόνο με τη δεύτερη κατηγορία με εγγύηση £500.- για ένα χρόνο να τηρεί το νόμο και 25 την τάξη και να είναι καλής διαγωγής. Για το λόγο που εξηγήσαμε δεν επιβάλλεται ποινή στην τρίτη κατηγορία.

Η έφεση επιτρέπεται εν μέρει.